

Arrest

nr. 313 633 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit en etniciteit te bezitten en christen-orthodox te zijn. U bent geboren op [...]09/1993 in Batumi, waar u ook uw hele leven woonde. U rondde het middelbaar onderwijs af en studeerde af van de richting "Business Administration" aan de staatsuniversiteit van Batumi. U werkte in de supermarkt.

U was vier jaar samen met uw ex-man, Bi.D.. Op 13 november 2016 werd jullie dochter, E. geboren. Omwille van drugsproblemen raakte uw ex-man in de schulden en zit hij momenteel ook in de gevangenis. Sinds zijn arrestatie werd u meermaals lastiggevalen door zijn schuldeisers die van u eisten dat u zijn schulden zou aflossen. U diende klacht in bij de politie, doch wachtte geen reactie af.

Een maand later verliet u Georgië op 10 juli 2021 omwille van deze problemen. U vluchtte ook omdat u zwanger was van uw toenmalige partner, B.T. en u nu vreest om verstoten te worden door uw moslimse moeder als ze te weten komt dat u een kind heeft met een man waar u niet mee getrouwd bent. Op 23 februari 2022 werd jullie zoon, V. geboren.

U verbleef sinds 29 juli 2021 tot eind oktober 2023 in Duitsland. U woonde eerst zes maanden samen met uw toenmalige partner. Jullie hadden vaak ruzie en u werd meermaals het slachtoffer van huiselijk geweld. Daarom besloot u apart te gaan wonen in Duitsland.

U verliet Duitsland op 30 oktober 2023 en kwam diezelfde dag aan in België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wordt nog altijd bedreigd door uw ex-partner en hij dreigt ermee om V. af te nemen van u en bij zijn ouders te plaatsen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: een medisch document van Fedasil (origineel); een akte over uw recht om E. bij u te hebben in België (kopie); Dreigberichten van B. (kopie); foto's van uw verwondingen (kopie); uw identiteitskaart (origineel) en het paspoort van E. (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest problemen met de schuldeisers van uw ex-man nadat ze u en uw dochter bedreigden (NPO, p. 6). U vreest verstoten te worden door uw moeder als ze te weten komt dat u een buitenhuwelijks kind hebt gekregen. U vreest ook om problemen te ondervinden ten gevolge van het huiselijk geweld dat u meemaakte met uw expartner en u vreest vooral dat hij en zijn ouders uw zoon gaan weghalen van u (NPO, p. 7 & 10).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië op ernstige wijze ondermijnd door uw handelen in de nasleep van uw beslissing om uw land te verlaten. U verliet Georgië op 10 juli 2021 en ging via Polen naar Duitsland. Daar verbleef u langer dan een jaar vooraleer u eind oktober 2023 naar België kwam (NPO, p. 5-6). U werd gevraagd of u reeds op de hoogte was van het bestaan van asiel toen u in Duitsland verbleef en u zei van wel. U werd gevraagd waarom u dan geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft ingediend en toen verklaarde u dat u het beter vond om in België asiel aan te vragen omdat Duitsland Georgië als een veilig land beschouwt en dit niet het geval is in België (NPO, p. 6). Op basis van deze verklaringen is het CGVS genooddaakt om te concluderen dat u doelbewust voor België koos om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen uit opportunistische overwegingen en dit staat allesbehalve in proportionele verhouding tot de vrees voor vervolging die u meent te koesteren.

Verder dient wat betreft de problemen die u in Georgië had met de schuldeisers van uw ex-man te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U gaf immers aan dat u problemen had met hen omdat uw ex-man een drugsprobleem had, in dit verband schulden maakte en u daarom door zijn schuldeisers werd bedreigd na de arrestatie van uw man (NPO, p. 6-8). U haalde geen andere redenen aan waarom u door hen werd gevisieerd.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo dient namelijk ten eerste worden opgemerkt dat uw vage verklaringen over de personen die u bedreigden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. U verklaarde dat de schuldeisers van uw ex-man die u lastigvielen onbekende mensen waren (NPO, p. 7). Volgens uw verklaringen wou uw ex-man u niet vertellen wie deze personen waren. Buiten uw verklaring dat u aan hem vroeg wie deze personen waren,

hebt u nooit op enige manier proberen te achterhalen door wie u precies werd lastiggevalen. Volgens uw verklaringen wou u immers niks te maken hebben met het drugsmilieu van uw ex-man en waren ook zijn schuldeisers hierbij betrokken (NPO, p. 8). Aangezien u Georgië naar eigen zeggen verliet omwille van deze problemen (NPO, p. 6), kan echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u niet alleen meer informatie zou hebben over de personen die u bedreigden, doch minstens dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om dergelijke informatie te bekomen. Dat u dit hebt nagelaten ondermijnt uw vrees voor vervolging op ernstige wijze.

Ten tweede blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen hebben. U slaagt hier echter niet in.

U zei dat u een maand voor uw vertrek naar de lokale politie in uw dorp ging om klacht in te dienen tegen de onbekende schuldeisers van uw ex-man. U hebt geen reactie ontvangen op uw klacht in de maand dat u nog in Georgië was, doch u hebt ook geen moeite gedaan om u na uw vertrek nog te informeren naar de stand van zaken bij de politie omdat u hier "geen tijd" voor had in Duitsland. Hieruit kan worden afgeleid dat u niet alleen niet hebt gewacht op antwoord van de politie, doch dat u ook nog eens geen inspanningen hebt geleverd om deze klacht verder op te volgen. U legde ook nog eens geen enkel begin van bewijs voor om te staven dat u daadwerkelijk naar de politie bent gegaan, terwijl u tijdens het interview aangaf dat u dit nog zou proberen opvragen. Verder hebt u ook op geen enkele andere wijze geprobeerd om tot rechtsherstel te komen omdat u het land ontvluchtten als de enige uitweg zag (NPO, p. 8-9). Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u bijzonder weinig stappen heeft gezet om effectief bescherming van de Georgische autoriteiten te zoeken.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput omwille van de redenen die hierboven werden uiteengezet.

U bent er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geen bescherming zou kunnen genieten in Georgië omwille van uw problemen met de schuldeisers van uw ex-man.

Voorts kan er ook uit uw relaas aangaande het huiselijk geweld van uw ex-partner en zijn dreigementen dat hij uw zoon zou afnemen van u geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofdte worden afgeleid omwille van volgende vaststellingen.

Ten eerste waren uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig over wanneer het huiselijk geweld begon. Zo verklaarde u bij de DVZ in

eerste instantie dat u Georgië verliet omdat uw toenmalige partner – de vader van V. – u mishandelde, hij u ook in Duitsland bleef mishandelen en toen zei u ook dat u sindsdien nog altijd bedreigd wordt door hem (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/11/2023, vraagnr. 3.5). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het huiselijk geweld dat u meemaakte met B. pas begon toen jullie samen in Duitsland waren (NPO, p. 7). U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen ontkende u dat u zoiets zou hebben gezegd. U herhaalde dat het geweld in Duitsland begon (NPO, p. 12). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdigheid dus niet, doch ontkende deze louter en dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdig over het moment waarop u en B. elkaar ontmoetten in Duitsland. Zo zei u bij de DVZ eerst dat u eerst naar Duitsland ging, dat B. later ook daarheen kwam en dat jullie elkaar voor de eerste keer zagen op 5 januari 2022 (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/11/2023). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat B. eerst naar Duitsland ging, dat u 20 dagen later ook naar Duitsland reisde en dat jullie daar de eerste zes maanden van uw verblijf samenwoonden (NPO, p. 4-5). Toen u hiermee werd geconfronteerd verschool u zich achter onwetendheid en zei u dat u niet wist in welke context u deze verklaringen bij de DVZ had afgelegd (NPO, p. 12). Wederom dient te worden geconcludeerd dat u geen afdoende verklaring bood voor deze tegenstrijdigheden. Aangezien het hier gaat om kernelementen van uw asielrelaas, kan echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u éénduidige verklaringen hierover zou afleggen doorheen de asielprocedure. Dat u hier niet in geslaagd bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde maakt u ook in het kader van deze problemen niet aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Georgische autoriteiten.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief.

Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Wat betreft de problemen die u eventueel nog zou ondervinden ten gevolge van het huiselijk geweld met uw ex-partner bij terugkeer naar Georgië, gaf u zelf aan dat u wel een contactverbod zou kunnen krijgen ten opzichte van hem, doch u vermoedde dat dit hem toch niet zou tegenhouden (NPO, p. 11). U maakte dit echter niet concreet, daar u enkel op algemene wijze verwees naar incidenten die andere slachtoffers meemaakten. U gaf ook zelf toe dat u zich niet heeft geïnformeerd naar beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië omdat u niet wil terugkeren naar Georgië (NPO, p. 11).

Wat betreft de problemen die u zou ondervinden bij terugkeer naar Georgië omwille van het feit dat uw ex-partner en zijn ouders van plan zouden zijn om uw zoon van u af te nemen, gaf u zelf toe dat u normaalgezien wel naar de rechtbank zou kunnen gaan om uw rechten als moeder af te dwingen. U gaf echter aan dat u de wetten en procedures in Georgië niet helemaal kent en daarom niet weet hoe u dit zou moeten aanpakken (NPO, p. 11). U werd gevraagd of u beroep zou kunnen doen op een advocaat en toen haalde u aan dat u daar geen middelen voor heeft. Als reactie hierop werd u gevraagd of er organisaties zijn in Georgië waarbij u op gratis rechtsbijstand zou kunnen rekenen. U antwoordde dat u dit niet wist (NPO, p. 11). Hierboven werd echter reeds beklemtoond dat er diverse mogelijkheden zijn tot rechtsbijstand voor kwetsbare personen (zie supra), waardoor des te meer geldt dat u kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten indien u zou moeten terugkeren naar Georgië en verdere problemen zou ervaren.

Volledigheidshalve dient ook nog te worden opgemerkt dat het gegeven dat u aanhaalde dat uw moeder u zou verstoten indien ze op de hoogte zou zijn van het feit dat u een buitenhuwelijks kind hebt gekregen evenmin een internationaal beschermingsstatuut in België kan rechtvaardigen. Uw verklaringen dat u zou verstoten worden door uw moeder en dat ze het contact zou verbreken met u zijn immers louter speculatief aangezien het gaat om een vermoeden (NPO, p. 9) en bovendien gaat het hier ook niet om een dusdanig ernstige vrees dat er potentieel sprake van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een risico op het lijden van ernstige schade onder de definitie van subsidiaire bescherming zou zijn.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw identiteitskaart en paspoort van uw dochter zeggen hoogstens iets over jullie identiteit en familieband en deze elementen staan ter discussie. Hetzelfde geldt voor het document dat u meebracht waaruit blijkt dat u het recht heeft om met uw dochter te reizen. Het medische document, de foto's van uw verwondingen en de screenshots van de dreigberichten van B. leveren een indicatie van het huiselijk geweld dat u meemaakte, doch tonen nog altijd niet aan dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.
- artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);
- artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoekster vat aan met een korte theoretische toelichting bij voormelde geschonden geachte bepalingen.

Wat betreft de toepassing *in casu* houdt zij het volgende betoog:

" 1. Over de psychologische situatie van de eiseres

In haar bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van eiseres kan worden afgeleid. Verzoekster is verbaasd dat een alleenstaande vrouw met twee zeer jonge kinderen die het slachtoffer was geweest van huiselijk geweld (geweld dat niet werd betwist) niet als kwetsbaar werd beschouwd. Verzoekster toonde daarmee het bestaan van gendergerelateerd geweld aan. Ze beschreef ook hoe moeilijk het was om alleen te leven, met twee jonge kinderen, zonder middelen, omdat haar moeder deze situatie niet accepteerde.

Met deze factoren moet rekening worden gehouden bij het onderzoeken:

- van de omstandigheden van haar interview bij de DVZ (zie *infra*);
- van de stappen die zijn ondernomen om bewijsmateriaal te verkrijgen ter ondersteuning van haar verhaal;
- van de mogelijkheden van de eiseres om bescherming van de autoriteiten te krijgen.

Op grond van deze substantiële overschrijding van haar plichten, moet de bestreden beslissing ten minst vernietigd worden.

2. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing

a) De eiseres heeft geen VIB ingediend in Duitsland

In eerste instantie beweert het CGVS dat de weigering van de vluchtelingenstatus gemotiveerd kan worden vanwege een tekort aan reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het CGVS verwijt Mevrouw T. doelbewust en opportunistisch naar België gekomen te zijn omdat België Georgië niet als veilig beschouwt. De eiseres wenst ten eerste benadrukken dat toen zij in Duitsland, verbleef zij samen met de vader van V.. Het is pas toen het geweld door haar ex-partner serieuzer is geworden dat er nood was om te vluchten. Duitsland was geen veilige optie, ten eerste omdat haar ex-partner haar zou kunnen terugvinden, maar ten tweede omdat haar beschermingsmogelijkheden en haar rechten als verzoekster om internationale bescherming, beperkt waren door het feit dat Georgië wordt daar steeds beschouwd als een veilig land. Het is niet opportunistisch maar coherent om te verhuizen naar een land waar de eiseres denkt dat zij de betere kans heeft om beschermd te worden. Verhuizen van Duitsland tot België, terwijl zij de taal had geleerd, was geen eenvoudige keuze en zeker niet opportunistisch.

b) Verband met motieven van Geneva Verdrag

Bovendien ziet het CGVS geen gegronde reden om Mevrouw T. een vluchtelingstatus toe te kennen op basis van de bedreigingen van de schuldeisers van haar ex-man. Ze zien hier namelijk geen verband met ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De eiseres roept nochtans een vrees voor vervolging die gebaseerd is op haar gender, die gelijkgesteld is aan het behoren tot een sociale groep.

c) Problemen met de schuldeisers van haar ex-man

1. Verder vindt het CGVS dat de verklaringen van mevrouw te vaag zijn vanwege het feit dat mevrouw geen kennis heeft van de identiteit van de kwaadaardige schuldeisers. Hierbij had het CGVS meer informatie

verwacht, doch inspanningen om tot de identiteit van de schuldeiser te bekomen. De eiser heeft wel basiskennissen kunnen geven over die personen. De eiseres was zelf niet hun schuldenaars. Zij ziet niet hoe zij meer informatie over die personen zouden kunnen bekomen. Dit zou integendeel haar leven nog meer in gevaar hebben gebracht. Die motivering is tegenstrijdig. Wanneer iemand bang is voor gevaarlijke criminelen, is het logisch en consequent om te proberen zichzelf te beschermen, ten eerste door het incident aan te geven bij de politie, wat de eiseres deed, en ten tweede door al het mogelijke te doen om de aanvallers te vermijden. Informatie over hen inwinnen vergrootte alleen maar het risico dat verzoekster niet alleen voor zichzelf, maar ook voor haar jonge dochter en haar moeder vormde. Een dergelijk gedrag zou onlogisch en niet geloofwaardig zijn geweest.

2. Voor wat de algemene situatie van Georgië betreft, argumenteert het CGVS dat het land over een goed uitgebouwd rechtssysteem beschikt en dat elke burger de mogelijkheid heeft om gratis juridisch advies te verkrijgen aan de hand van NGO's, Public Defender en Legal Aid Service. Hieruit volgt dat mevrouw had kunnen aantonen dat ze hulp heeft gezocht maar helaas niet verkreeg. In casu is ze er niet ingeslagen om dit aan te tonen.

3. Vervolgens, verwijt het CGVS aan Mevrouw T. dat ze noch een bewijs van haar klacht kan leveren, noch de moeite heeft genomen om effectief te wachten op een reactie van de politieagenten met betrekking tot haar klacht en inspanning heeft gedaan om deze klacht verder op te volgen. Met andere woorden, het CGVS vindt dat mevrouw bijzonder weinig stappen heeft ondernomen om effectief bescherming van de Georgische autoriteiten te verkrijgen.

Verzoekster wenst te bevestigen dat zij bij de autoriteiten een klacht heeft ingediend over deze gebeurtenissen, zoals zij tijdens haar onderhoud met het CGVS heeft verklaard. Tot op heden heeft verzoekster geen enkel document in die zin kunnen verkrijgen. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de beslissing vrij snel na haar persoonlijke onderhoud is genomen. Verzoekster is een alleenstaande vrouw met twee jonge kinderen. Haar zoontje van twee gaat niet naar school of naar de crèche. Ze zorgt fulltime voor hem en hij is de afgelopen weken ziek geweest. Zij is bezig de nodige stappen te ondernemen om een kopie van de documenten te verkrijgen waaruit blijkt dat zij zich bij de politie heeft gemeld, maar omdat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren, is zij afhankelijk van derden, hoewel zij zich in België in een precaire en kwetsbare situatie bevindt.

d) Problemen met de schuleiders van haar ex-man

In tweede instantie weigert het CGVS de aanvraag voor subsidiaire beschermingsstatus van Mevrouw T. op basis van verschillende secundaire elementen.

Verzoekende partij stelt vast dat het onduidelijk is of het bestreden wordt dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld, gezien dit bewezen is door medische stukken en door foto's, evenals door omstandige en persoonlijke verklaringen. Over de neergelegde stukken, stelt de verwerende partij: [...]

Die motivering lijkt aan te wijzen dat dit huiselijk geweld niet bestreden is.

Het CGVS verklaart dat de verklaringen van mevrouw tegenstrijdig zijn met die dat ze bij DVZ heeft afgelegd en dat er van haar verwacht wordt dat ze een éénduidige verklaring aflegt doorheen de asielprocedure.

Een dergelijke opmerking is verrassend, aangezien verzoekster aan het begin van haar persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij bij haar zoon was en dat zij zich niet goed kon uitdrukken (NPO, p. 3). Later heeft zij dit verduidelijkt: [...]

Verzoeksters raadvrouw had voorafgaand aan het verhoor ook gewezen op belangrijke fouten in de vragenlijst ingevuld bij de DVZ (stuk 3), maar had zelf alleen de verbeteringen kunnen maken die zij samen met haar cliënt had kunnen herlezen, voor zover verzoekster geen kopie van haar overige verklaringen had gekregen. Het is bijgevolg onjuist en onwaar te beweren dat verzoekster zichzelf heeft tegengesproken over het begin van het geweld door de vader van V. en te zeggen "U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen ontkende u dat u zoiets zou hebben gezegd", terwijl zij zelf, voor het begin van het onderhoud, via haar advocaat dit punt en de vergissing hierover aan de orde heeft gesteld!

Het wordt niet betwist was dat verzoekster, een alleenstaande vrouw met twee kinderen, werd gehoord in aanwezigheid van haar kinderen, dat haar was gevraagd te vertellen over het gendergerelateerd geweld waarvan zij het slachtoffer was geweest en over de vrees die zij had ten aanzien van de vader van haar dochter, in het bijzijn van haar dochter, dit alles met een baby die druk aan het huilen was. Het doel van het verhoor bij de DVZ is de voorbereiding van het verhoor bij het CGVS. De eiseres onder volledig ongeschikte omstandigheden horen en vervolgens zo'n interview te gebruiken om naar tegenstrijdigheden te zoeken is niet loyaal van het CGVS en getuigt van weinig consideratie voor de situatie van alleenstaande migrantenvrouwen met kinderen.

e) Vrees voor verstoting

Tenslotte, wordt het gegeven dat de moeder van mevrouw haar zou verstoten en contact zou verbreken als speculatief gekwalificeerd door het CGVS. De verschillende vormen van bedreigingen worden niet als een dusdanig ernstige vrees geacht die zou leiden tot ernstige schade.

De eiseres stelt vast dat het niet per se bestreden is dat de eiseres haar zwangerschap aan haar moeder heeft gezwezen en dat zij een vrees heeft ten opzichte van haar. Het risico op verstoting wordt als niet serieus genoeg veroordeeld.

Dit element is nochtans van belang omdat dit een impact heeft op de beschermingsmogelijkheden. Om zich te beschermen tegen de schuldeisers van haar ex-man of tegen het geweld van de vader van haar zoontje, moet zij zelf in veiligheid kunnen leven, met een dak onder haar hoofde. Als de eiseres geen enige netwerk heeft, omdat haar enige familie haar verstoot heeft, zijn haar kans op bescherming bijzonder beperkt. Het is te betreuren dat het CGVS dit element niet in aanmerking heeft genomen en kunstmatig de verschillende elementen van haar vrees heeft verdeeld, terwijl deze zich elkaar beïnvloeden.

f) Antwoord op de motivering betreffende de beschermingsmogelijkheden

Voorts, argumenteert het CGVS dat de wetten met betrekking tot huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen toegepast worden. Daarenboven bestaan er ook relevante instrumenten om vrouwelijke slachtoffers te helpen: een noodlijn, opvangtehuizen, politieagenten bereid om slachtoffers van huiselijk geweld te steunen en ngo's die slachtoffers begeleiden. Hierdoor blijkt het dat slachtoffers steeds meer klachten durven indienen. Het CGVS besluit dus dat Georgische autoriteiten niet onwillig of onmachtig zijn in verhouding tot huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen.

Om tot deze beslissing te komen heeft het CGVS haar argumentatie gebaseerd op de COI Focus Georgië van 11 december 2023.

Ten eerste beweert het CGVS dat, volgens de COI Focus Georgië van 11 december 2023, Georgië aanzienlijke vooruitgang aantoonde in het aanbieden van effectieve bescherming. Dit is te wijten aan verschillende structurele initiatieven die gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht.

Dit valt te nuanceren. De Georgische burgers hebben een zeer laag vertrouwen in het rechtswezen volgens het COI. Public Defender voegt hieraan toe dat de bevolking heel duidelijk weet dat de verschillende kandidaat-rechters niet over de juiste bevoegdheden beschikken en dat het hun integriteit in het gedrag brengt. De onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht moet dus met een kritisch oog worden bekeken. De TIG en GYLA delen dezelfde mening: misbruik en corruptie ondermijnen de rechtsstaat. (COI, p. 37)

Ten tweede voegt het CGVS toe dat zelfs als er tijdens de laatste jaren sprake is van stagnatie of zelfs van achteruitgang op bepaalde vlakken, Georgische autoriteiten nog steeds genoeg bescherming aanbieden. De achteruitstand van justitie en bescherming van de Georgische autoriteiten zou, volgens het CGVS, grotendeels voorkomen in highprofielzaken die politiek getint zijn en die betrekking hebben tot hooggeplaatste opposanten.

Nogmaals blijkt het CGVS relevante informatie die in casu in het voordeel van Mevrouw spelen weg te laten. De achteruitstand van justitie en bescherming van de Georgische autoriteiten geldt niet enkel voor highprofielzaken. In de COI wordt de werking van de politie uitgebeeld als traag en de kwaliteit van het onderzoek als 'niet altijd even goed'. (COI p39) Bovendien reageert de politie meestal ongevoelig wanneer slachtoffers van huiselijk geweld klacht indienen. (COI p40) Dit is tegenstrijdig met het gelijkheidsbeleid dat de Georgische autoriteiten moeten nagaan (COI p48). De COI en de Bertelsmann Stiftung bevestigen dat de werkelijke toepassing van de antidiscriminatiewetgeving in Georgië hedendaags een grote uitdaging blijft. (COI p48). Voorts ondervinden kwetsbare groepen, waaronder vrouwen, de meeste obstakels om op een gelijke manier van bescherming te genieten. Deze worden bemoeilijkt door discriminerende commentaar van politici en publieke figuren. Dit volgt uit de rapporten van Public Defender van 2020 t.e.m. 2022 (COI p49)

Tevens is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het Hof) in de zaak Gaidukevich tegen Georgië (15 juni 2023) van een andere mening dan het CGVS voor wat bescherming van vrouwen tegen huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen betreft. In het vonnis oordeelt het Hof dat de regering het recht op leven en het verbod op discriminatie had geschonden door een slachtoffer van huiselijk geweld niet te beschermen en haar vermeende zelfmoord niet te onderzoeken. Dit vonnis benadrukt de systemische problemen die een grote invloed hebben op de effectieve bestrijding van de Georgische autoriteiten tegen huiselijk geweld en gendergerelateerde misdrijven.

Ten derde, verklaart het CGVS dat Georgië, sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017, meerdere wetten heeft gewijzigd waaronder strafwetten in verband met geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Daarenboven heeft Georgië verschillende actieplannen gelanceerd met de bedoeling geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen.

In 2018 werd er het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken die zou moeten zorgen voor een efficiënt verloop en tijdige reacties van de Georgische autoriteiten ten opzichte van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld.

Dit argument laat een belangrijk element weg, de effectieve implementatie en efficiëntie van deze wijzigingen. Ondanks het bestaan van de hierboven vermelde wetten en de opening van een departement dat sensibiliseert tegen huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen, blijven er grootte uitdagingen bestaan omtrent de opleiding van politieagenten die ongevoelig blijven tegenover slachtoffers en die de vragenlijst om het

risico te beoordelen onzorgvuldig invullen. Evenzeer blijven rechters en procureurs de bewijslast te streng beoordelen. Voor wat de opleiding van advocaten betreft zijn er over het heel land amper 14 advocaten gespecialiseerd in huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen. (COI, p. 55)

In een rapport van de GREVIO, gepubliceerd op 22 november 2022, wordt er ook aangekaart dat er een grote bezorgdheid bestaat in Georgië inzake actie tegen geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Het strafrechtelijk systeem is namelijk verantwoordelijk voor het overbrengen van discriminerende houdingen en stereotypen die invloed hebben op slachtoffers van gendergerelateerd geweld. Het rapport roept op tot onmiddellijke en daadwerkelijke maatregelen in verband met geweld tegen vrouwen zodat het openbare ministerie sneller en adequaat reageert ten opzichte van slachtoffers. Het rapport dringt er bij de Georgische autoriteiten op aan om wetshandhavers on-the-job training te geven om de reactie van de politie op huiselijk geweld te belemmeren.

Bovendien haalt het CGVS aan dat opvangtehuizen in Georgië bestaan die specifiek voor vrouwen en hun minderjarige kinderen zijn opgericht.

Het lijkt erop dat deze opvangtehuizen zich meer richten op het voldoen aan de dringende behoefte aan bescherming van slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen dan een effectieve oplossing te bieden aan deze slachtoffers. Dit vloeit voort uit de COI van 2023. Het wordt namelijk duidelijk gemaakt dat opvangtehuizen problemen ondervinden in financiering. Het budget dat de overheid hiervoor vrijmaakt is te mager. Daar komt bij dat er een tekort is aan psychische ondersteuning, medische ondersteuning en aan begeleiding van slachtoffers nadat ze het opvanghuis verlaten. GREVIO dringt Georgië om dienstverlening en beschermingsmechanismen toegankelijker te maken voor slachtoffers van huiselijk geweld. (COI, pp. 55-56)

Sapari, een Georgische vzw die vrouwen rechten actief verdedigt, stelt immers vast dat er een toename van huiselijk geweld kan worden vastgesteld in Georgië dat te paas gaat met een gebrek aan paraatheid van de politie in dit opzicht. Daarnaast is de toegang tot ondersteunende diensten voor vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld onvoldoende. De vzw uit ook haar bezorgdheid over reproductieve gezondheidszorg en aanvallen op vrouwen die betrokken zijn bij de politiek.

Ten vierde, stelt het CGVS vast dat meer en meer klachten van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen ingediend worden. Dit ziet het CGVS als een bewijs dat het opvangsysteem van slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen een goed geolied systeem is.

Deze verklaring wordt tegengesproken door de Public Defender. De situatie wordt eerder uitgebeeld als aanzienlijk te verbeteren. Secundaire victimisatie en bescherming van slachtoffers tegen herhaaldelijk geweld blijft problematisch en moet noodzakelijk worden hersteld (COI, p. 57).

Bovendien, kaarten zowel het SJC als het HRC aan dat politieagenten en rechters ongevoelig omgaan met feiten van huiselijk geweld. Als gevolg daarvan zijn slachtoffers terughoudend om klachten in te dienen (COI p58). 'Man to man solidarity' of 'unexplained solidarity' bij politieagenten en rechters kunnen deze ongevoeligheid beschrijven volgens het HRC. Daarbij is het ook belangrijk om de conclusies van Grevio te benadrukken. Slachtoffers van geweld bevinden zich in een systeem waar er geen medische of forensische zorg voorzien is. Daarbovenop blijkt er geen coördinatie en samenwerking te bestaan tussen de verschillende diensten en de bevoegde instanties zijn ontoereikend. Hierdoor verloopt het onderzoek niet snel genoeg en onzorgvuldig (COI p59).

Dit wordt eveneens bevestigd door Ekaterine Shiladze, plaatsvervangende openbare aanklager van Georgia, die heeft vastgesteld dat justitie de criteria van het Verdrag van Istanbul nog niet toepast in gevallen van seksueel geweld. De seksuele voorlichting is onvolledig en de vaardigheden van het bevoegd personeel op dit gebied zijn onvoldoende.⁶

De drie volgende arresten⁷ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Gaidukevich v. Georgia*; *A and B v. Georgia* en *Tkheldze v Georgia*, bevestigen dat Georgië herhaaldelijk faalt in het beschermen van slachtoffers van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Drie keer aan een stuk, op drie jaar tijd, werden de Georgische autoriteiten veroordeeld voor het herhaaldelijk falen van het voorkomen en het stoppen van geweld tegen vrouwen, waaronder huiselijk geweld. Het arrest *Gaidukevich v Georgia* van 2023 is de laatste bevestiging van de onbekwaamheid van Georgië om slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen te beschermen.

Tenslotte, is het dus duidelijk dat Georgië geen veilig land is voor een vrouw die slachtoffer is van huiselijk geweld en van bedreigingen. Daarom is het relevant om te verwijzen naar het arrest van 24 januari 2024 waarin het Europees Hof van Justitie het volgende oordeelt.

Vrouwen die "in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld"⁸ moet worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 10 lid 1, onder d), van Richtlijn 2011/95. Richtlijn 2011/95 moet geïnterpreteerd worden in het licht van het Verdrag van Istanbul (2014) Dit heeft als gevolg dat het een grond van vervolging kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden. Het Hof interpreteert artikel 9 lid 3 van Richtlijn 2011/95 als volgt. De verzoeker hoeft niet te bewijzen dat er een verband bestaat tussen een van de in artikel 10, lid 1, van Richtlijn 2011/95 genoemde gronden van vervolging en de betreffende daden van vervolging, in het geval dat een verzoeker stelt te vrezen voor vervolging door niet-overheidsactoren in zijn land van herkomst.

Dit zou zich in casu kunnen toepassen op de situatie van Mevrouw T. die een slachtoffer is van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld door haar tweede ex-partner. Bovendien wordt ze ook bedreigt door de

schuldeisers van haar eerste ex-partner. Er zijn dus verschillende elementen die erop wijzen dat Mevrouw T. tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk een vrouw in Georgië, en dat ze bovendien reële dreiging van geweld meemaakt.

3. In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden

[...].

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“3. Mail van 21 februari 2024”.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota met volgend stuk neer:

“rapport dd. 22/7/24”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster voert de schending aan van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn. Verzoekster toont hoe dan ook niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM of aan artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster stelt in het verzoekschrift verbaasd te zijn dat zij als alleenstaande vrouw met twee zeer jonge kinderen en die het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, niet als kwetsbaar werd beschouwd. Zij meent dat hiermee dient rekening te worden gehouden bij het onderzoeken van de omstandigheden van haar interview bij de DVZ, van de stappen die zijn ondernomen om het bewijsmateriaal te verkrijgen ter ondersteuning van haar verhaal en van de mogelijkheden om bescherming te krijgen van de autoriteiten.

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofdte van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden.

Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, de vragenlijst “*bijzondere procedure noden*” van 7 november 2023 bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Uit een eenvoudige lezing van verzoeksters verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep.

Verzoekster of haar advocaat hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar kwetsbare toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Daarenboven maakt het door verzoekster neergelegde medisch attest van Fedasil geen melding van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij het deelnemen aan de asielprocedure.

Verzoekster laat bovendien na uit te werken op welke wijze zij niet in staat was om haar rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan haar verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeksters rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster Georgië op 10 juli 2021 verliet, vervolgens via Polen naar Duitsland ging, waar zij langer dan een jaar verbleef, om op 30 oktober 2023 naar België te komen. Verzoekster diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in in België.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, zo spoedig mogelijk, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen in Duitsland, waar zij langer dan een jaar verbleef, en pas na aankomst in België, meer dan twee jaar na haar vertrek uit Georgië, zulk verzoek indiende, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze in Duitsland samen met haar ex-partner, de vader van haar zoon V., verbleef. Dit kan echter haar nalatigheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland niet verschonen. Aangezien verzoekster in Duitsland blijkbaar niet over een geldige verblijfsstatus beschikte is redelijk te verwachten dat zij er zo snel mogelijk om internationale bescherming zou verzoeken. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere verblijfsprocedure.

Waar zij verder nog stelt dat Duitsland voor haar geen veilige optie is omdat haar ex-partner, met wie zij in Duitsland verbleef, haar zou kunnen terugvinden, kan dit niet verschonen dat verzoekster langer dan een jaar in Duitsland verbleven heeft zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Verzoekster toont evenmin aan dat zij als verzoekster om internationale bescherming in Duitsland geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen verkrijgen ten aanzien van eventuele agressieve handelingen door haar ex-partner.

In de mate dat verzoekster erop wijst dat Georgië in Duitsland nog steeds wordt beschouwd als een veilig land van herkomst, kan verweerder worden bijgetreden dat hieruit blijkt dat verzoekster doelbewust en uit opportunistische overwegingen voor België koos om haar verzoek in te dienen. Dergelijke houding is onverenigbaar met een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster.

6. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift dat ze Georgië is ontvlucht nadat ze er problemen kreeg met de schuldeisers van haar ex-man. Daarnaast stelt ze te vrezen om verstoten te worden door haar moeder als deze te weten komt dat verzoekster een buitenhuwelijks kind heeft gekregen. Ook vreest ze om problemen te ondervinden ten gevolge van het huiselijk geweld dat ze meemaakte met haar ex-partner en vreest ze dat hij en zijn ouders haar zoon zullen weghehalen.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoekster er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing steunt op volgende vaststellingen:

(i) inzake de problemen met de schuldeisers van verzoeksters ex-man Bi.D.:

- de problemen die verzoekster in Georgië had met de schuldeisers van haar ex-man – verzoeksters ex-man had een drugsprobleem en maakte schulden, waardoor verzoekster door zijn schuldeisers werd bedreigd na zijn arrestatie – houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie;

- verzoekster weet niet wie de personen die haar bedreigden zijn en heeft evenmin inspanningen geleverd om dergelijke informatie te bekomen, wat haar vrees voor vervolging op ernstige wijze ondermijnt;

- uit beschikbare informatie blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten. Dit behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Verzoekster toont niet aan dat zij geen bescherming zou kunnen verkrijgen: verzoekster zou klacht hebben ingediend bij de Georgische politie – waarvan zij geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt – maar heeft niet gewacht op antwoord, noch inspanningen geleverd om deze klacht verder op te volgen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij geen bescherming zou kunnen genieten in Georgië omwille van haar problemen met de schuldeisers van haar ex-man;

(ii) inzake het huiselijk geweld van verzoeksters ex-partner B.T. en zijn dreigementen dat hij verzoeksters zoon zou afnemen:

- verzoekster legde bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over wanneer het huiselijk geweld begon;

- verzoekster legde bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij en haar ex-partner B.T. elkaar in Duitsland ontmoetten;

- uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat bescherming in haar persoonlijke geval niet beschikbaar zou zijn, noch dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten indien haar ex-partner en zijn ouders verzoeksters zoon zouden willen afnemen;

(iii) inzake verzoeksters vrees te worden verstoten door haar moeder omwille van haar buitenechtelijk kind:

- verzoeksters vrees om te worden verstoten door haar moeder is louter speculatief aangezien het gaat om een vermoeden;

- het betreft geen dusdanige ernstige vrees dat er potentieel sprake is van vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

7. Wat betreft de problemen met de schuldeisers van verzoeksters ex-man in Georgië, stelt de Raad in navolging van verweerder vast dat verzoekster niet weet wie de personen zijn die haar bedreigden en evenmin inspanningen heeft geleverd om dergelijke informatie te bekomen.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze zichzelf probeerde te beschermen door klacht in te dienen en al het mogelijke te doen om de aanvallers te vermijden. Wat betreft de klacht wordt vastgesteld dat verzoekster tot op heden geen (begin van) bewijs heeft neergelegd. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze niet gewacht heeft op antwoord van de politie, noch inspanningen heeft geleverd om deze klacht verder op te volgen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Zo verzoekster in het verzoekschrift stelt dat informatie over hen inwinnen het risico alleen maar vergrootte, betreft dit een loutere hypothetische bewering aangezien kennis hebben van potentiële gevaarlijke actoren juist nuttig kan zijn om inschatting(en) van risico's te doen.

Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de oorzaak en evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen en niet weet wie haar actoren van vervolging zijn, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

8. Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift een klacht te hebben ingediend in Georgië.

Ze stelt dat ze geen enkel document heeft kunnen verkrijgen omdat de beslissing snel na het persoonlijk onderhoud is genomen. Tevens stelt ze dat ze een alleenstaande vrouw met twee kinderen is en dat ze de nodige stappen aan het ondernemen is om een kopie te verkrijgen, maar hiervoor afhankelijk is van derden.

De Raad stelt andermaal vast dat verzoekster tot op heden geen (begin van) bewijs heeft neergelegd inzake de door haar ingediende klacht in Georgië. Zo de bestreden beslissing snel na het persoonlijk onderhoud zou zijn genomen en de zorg voor verzoeksters kinderen veel tijd in beslag neemt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster inmiddels voldoende tijd heeft gehad om het bewijs van de klacht in het kader van de onderhavige beroepsprocedure neer te leggen. Dit is niet het geval.

9. Op basis van het geheel van de voorstaande vaststellingen wordt geen geloof gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met haar ex-man. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan

deze problemen, *quod non*, toont verzoekster bovendien niet aan dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de door verzoekster voorgehouden problemen met de schuldeisers van haar ex-man – indien geloofwaardig, *quod non* – geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verweerder stelde in deze terecht vast dat verzoekster werd bedreigd door de schuldeisers van haar ex-man omdat deze schulden had ten gevolge van zijn drugsproblematiek. Er valt niet in te zien hoe deze vervolging zou zijn ingegeven door verzoeksters gender, zoals zij poneert in het verzoekschrift. Verzoekster licht haar stelling evenmin toe. Verzoekster toont evenmin aan dat zij ingevolge één van de vluchtelingenrechtelijke gronden geen bescherming zou kunnen inroepen tegen de criminele schuldeisers van haar ex-man.

10. Verzoekster meent in het verzoekschrift dat het huiselijk geweld door haar ex-partner B.T. niet betwist wordt.

In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wanneer het huiselijk geweld begon en over het moment waarop zij en B. elkaar ontmoeten in Duitsland.

Verzoekster kan de tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet verschonen door te verwijzen naar de aanwezigheid van haar kinderen tijdens het onderhoud bij de DVZ. Dit geldt des te meer omdat verzoekster België boven Duitsland verkoos om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen en bijgevolg kan worden verwacht dat de aanwezigheid van haar kinderen haar niet verhinderde voor het afleggen van nuttige en dienstige verklaringen.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar verklaringen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, met name dat haar dochter E. aanwezig was en dat zij niet alles wenste te zeggen over haar vader en dat zij nadien het interview stopte omdat haar zoon begon te wenen. Ze gaat er hierbij echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de vader van E., zijnde Bi.D., maar op verzoeksters ex-partner B.T.. Ook het feit dat haar zoon begon te wenen kan niet verklaren waarom zij inconsistente verklaringen zou afleggen over het moment waarop zij en B. elkaar ontmoetten in Duitsland en het moment waarop het huiselijk geweld begon. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen blijven derhalve overeind.

De Raad acht deze incoherenties in het licht van de elementen van het dossier echter onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het huiselijk geweld dat verzoekster vanwege B.T. zou hebben ondergaan.

Hoewel verzoekster de (volledige) waarheid omtrent het door haar ondergane huiselijk geweld vanwege haar ex-partner B.T. niet vertelt, leveren het door haar bijgebracht medisch document, de foto's van haar verwondingen en de screenshots van de dreigberichten van B. wel degelijk een indicatie van het huiselijk geweld dat ze meemaakte. Verzoekster slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten (*cf.* punt 11.)

11. Verweerder stelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ingevolge een weloverwogen en diepgaand onderzoek terecht vast dat, hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. In de motivering van de bestreden beslissing worden zowel positieve als negatieve punten inzake de situatie van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië worden uitgelicht. Verweerder vermeldt in de bestreden beslissing onder meer de recente wijzigingen in de Georgische strafwet en de stappen die werden gezet om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Anderzijds wijst verweerder op bepaalde pijnpunten, zoals onder meer het feit dat de vragenlijst niet altijd even zorgvuldig wordt ingevuld door politieagenten, de gebrekkige ondersteuning en begeleiding na het verlaten van een vluchthuis, de blijvende problematiek rond secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld en de ongevoeligheid en selectieve aanpak van overheidsactoren. De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie inzake de situatie van huiselijk geweld en de positie van de vrouw in Georgië is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie. Verzoekster toont met haar betoog in het verzoekschrift, dat is gebaseerd op landeninformatie en Europese rechtspraak, niet aan dat de door verweerder gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare informatie, bijgebracht door de beide partijen, komt naar voor dat, hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld nog bepaalde

tekortkomingen vertoont, niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Bijgevolg dient verzoekster aan te tonen dat bescherming in haar persoonlijk geval niet beschikbaar zou zijn, *quod non*. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de problemen die u eventueel nog zou ondervinden ten gevolge van het huiselijk geweld met uw ex-partner bij terugkeer naar Georgië, gaf u zelf aan dat u wel een contactverbod zou kunnen krijgen ten opzichte van hem, doch u vermoedde dat dit hem toch niet zou tegenhouden (NPO, p. 11). U maakte dit echter niet concreet, daar u enkel op algemene wijze verwees naar incidenten die andere slachtoffers meemaakten. U gaf ook zelf toe dat u zich niet heeft geïnformeerd naar beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië omdat u niet wil terugkeren naar Georgië (NPO, p. 11). Wat betreft de problemen die u zou ondervinden bij terugkeer naar Georgië omwille van het feit dat uw ex-partner en zijn ouders van plan zouden zijn om uw zoon van u af te nemen, gaf u zelf toe dat u normaalgezien wel naar de rechtbank zou kunnen gaan om uw rechten als moeder af te dwingen. U gaf echter aan dat u de wetten en procedures in Georgië niet helemaal kent en daarom niet weet hoe u dit zou moeten aanpakken (NPO, p. 11). U werd gevraagd of u beroep zou kunnen doen op een advocaat en toen haalde u aan dat u daar geen middelen voor heeft. Als reactie hierop werd u gevraagd of er organisaties zijn in Georgië waarbij u op gratis rechtsbijstand zou kunnen rekenen. U antwoordde dat u dit niet wist (NPO, p. 11). Hierboven werd echter reeds beklemtoond dat er diverse mogelijkheden zijn tot rechtsbijstand voor kwetsbare personen (zie supra), waardoor des te meer geldt dat u kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten indien u zou moeten terugkeren naar Georgië en verdere problemen zou ervaren.”.

Te dezen dient ook te worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in geval van de gewelddaden door haar ex-echtgenoot.

12. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat het feit dat haar moeder haar zal verstoten omwille van haar buitenechtelijk kind een impact heeft op haar beschermingsmogelijkheden (zowel tegen de schuldeisers van haar ex-man als tegen het huiselijk geweld uitgaande van haar tweede ex-partner). Zij wijst erop dat zij geen netwerk zal hebben.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar vrees om te worden verstoten door haar moeder louter speculatief is en gebaseerd is op een vermoeden. Bijgevolg toont verzoekster geenszins aan dat zij in geval van terugkeer daadwerkelijk zal worden verstoten door haar moeder, noch dat zij geen netwerk meer zal hebben, laat staan dat dit een impact zou hebben op haar beschermingsmogelijkheden.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten (identiteitskaart en paspoort van verzoeksters dochter; document waaruit blijkt dat verzoeksters dochter het recht heeft te reizen) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Verzoekster legt ter terechtzitting een medisch attest neer waaruit blijkt dat haar zoon V. autisme heeft.

Voor zover verzoekster stelt dat de psychologische problemen van V. het gevolg zijn van haar problemen, met name het huiselijk geweld, dient opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoekster het slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege haar ex-partner B.T.. Verzoekster slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat zij – alsook haar kinderen – niet kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten (*cf.* punt 11.).

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoekster op generlei wijze concretiseert dat V. omwille van het feit dat hij autisme heeft in Georgië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel reëel risico op ernstige schade zou lopen.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS